

РЕШЕНИЕ

№ 4813

гр. София, 19.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в закрито заседание на 19.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **2450** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.294-298 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу писмен отказ на кмета на Столична община /СО/, обективиран в негово писмо с изх.№ СОА21-ДИ11-1424-/3/ от 17.02.2021г. за прекратяване на принудително изпълнение на КП № 08-00-128/06.03.2020г. В жалбата е мотивирано, че посоченото писмо представлява властническо волеизявление на органа по изпълнение, издадено след като с Решение № 495/29.01.2021г., постановено по адм.д.№ 482/2021г. на Административен съд София-град е отменено бездействието на кмета на СО да се произнесе по искане на дружеството от 17.12.2020г. Писмото се сочи, че представлява постановление по см. на чл.294 АПК, съдържащо писмен отказ за прекратяване на принудителното изпълнение. Искането за прекратяване на изпълнението било основано на чл.282, ал.1, т.7 и т.8 АПК като за наличието на фактическа и правна невъзможност за изпълнение са развити доводи, че КП № 08-00-128/06.03.2020г. не се ползва с изпълнителна сила и не е изпълнително основание по чл.268 АПК, което съответства на хипотезата по т.3 за нищожност на изпълнителното основание. За да постанови оспорения отказ ответникът приел, че не са налице сочените от дружеството основания за прекратяване, тъй като са налице изискуеми задължения, породени от изпълнителното основание, предвидено в Закона за културното наследство /ЗКН/ и не е налице правна и фактическа невъзможност за изпълнението му, както и че представените писмени доказателства не доказват обстоятелства, които да препятстват принудителното изпълнение на КП и не изключват защитата на недвижимата културна ценност. Тези

изводи се оспорват от жалбоподателя като се твърди, че КП № 08-00-128/06.03.2020г. няма характера на индивидуален или общ административен акт, съответно не може да бъде изпълнително основание по см. на АПК. Констативният протокол бил издаден на основание чл.72, ал.3 ЗКН, по смисъла на която разпоредба, при възникване на обстоятелства, застрашаващи културната ценност от увреждане или разрушаване кметът на общината или оправомощено от него длъжностно лице и регионалният инспекторат по опазване на културното наследство дават незабавно съответни указания за аварийно временно укрепване и определят срок за изпълнението им. Тези указания подробно се мотивира, че не представляват индивидуален административен акт, съответно не създават задължения за собственика и другите лица. Неприемливо и изразено при липса на компетентност било становището на съда, изразено в Решение № 495/29.01.2021г., постановено по адм.д.№ 482/2021г. по описа на Административен съд София-град за наличие на валидно изпълнително основание. Освен това разпоредените със Заповед № СОА20-РД09-2530/01.10.2020г. мерки по реда на чл.73, ал.3 ЗКН за трайно съхраняване на жилищната сграда – недвижима културна ценност, поглъщали указанията по чл.72, ал.3 ЗКН за временно аварийно укрепване на същата сграда, а съгласуваният с НИНКН технически проект, изработен в съответствие с действащия ПУП, обезсмисляли указанията по процесния констативен протокол извън предвиденото съхраняване на северната фасада.

Ответникът, в придружителното писмо, с което в съда е представена административната преписка, изразява становище за неоснователност на жалбата. Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и приложените по преписката доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Съгласно Нотариален акт за собственост на недвижим имот № 41а, том I, рег.№ 3428, дело № 282/1999г. оспорващото дружество е собственик на сградата на два етажа и тавански етаж, находяща се в [населено място], [улица] със застроена площ на първи и втори етажи по 248 кв.м и тавански етаж с площ от 84 кв.м, заедно с дворното място, върху което е построена сградата, цялото с площ от 933,80 кв.м, съставляващо имот пл.№ 4, парцел II, отреден за обединено детско заведение, кв.428, м.„Центъра“ по плана на [населено място].

От Констативен протокол от 14.02.2020г., вх.№ 08-00-128/06.03.2020г. по описа на Министерство на културата /л.30 и сл./, се установява, че от служители на Главна дирекция „Инспекторат за опазване на културното наследство“, МК и Дирекция „Градско и пространствено планиране и недвижимо културно наследство“, СО, НАГ, е извършена проверка на място на 14.02.2020г. и по документи на „Жилищна сграда, б. на Г.“, с идентификатор 68134.104.93.1, находяща се в УПИ II-4 за хотел, кв.428, м.„ГГЦ Зони Г8 и Г10“, Район „С.“, с административен адрес [населено място], [улица]. Според посоченото в протокола, сградата – „Къща на И. Е. Г.“ притежава статут на единична архитектурно-строителна и художествена недвижима културна ценност, обявена в ДВ, бр.40/1978г. като „архитектурно-строителен паметник на културата“, с категория „местно значение“ и декларирана с Писмо изх.№ 2637/07.06.1988г. на НИПК /сега НИНКН/ като „художествен паметник на културата“. Сградата е строена в началото на 20-ти век по проект на арх.Н. Л.. Обектът попада в зона с културно-историческо наследство, в териториалния обхват на групова недвижима културна ценност „Жилищна зона Център“ /Ж-2/, гр.35, декларирана с писмо изх.№ 4469/22.08.1986г. на НИПК.

При проверката на място е установено, че сградата не е стопанисвана дълъг период от време и се намира в тежко аварийно състояние. Имотът е ограден с плътна метална ограда, достъпът на външни лица до сградата и двора не е изключен. По време на проверката е установено също така, че сградата се обитава поне от 1 човек. Над прилежащия тротоар е монтирано метално покритие за защита на преминаващите пешеходци от падащи елементи от фасадата на рушащата се сграда. Предпазната мрежа, поставена по фасадите на къщата е разпокъсана и допълнително влошава и без това тежкото експлоатационно състояние на сградата. От 2016г. до този момент са нанесени значителни повреди по сградата – покривът се е срутил изцяло, състоянието на мазилката и художествената декорация по фасадите е критично. Свободното навлизане на дъждовни води и системното неподдържане е довело до значително влошаване на цялостното състояние на сградата. По покрива се наблюдават неукрепени, струпани ламарини и дървени плоскости, които създават непосредствена опасност от възникване на инциденти при наличие на по-силен вятър. Оригиналната дървена дограма липсва на много места, а останалата част е силно компрометирана. С оглед направените констатации и на основание чл.72, ал.3 ЗКН от проверяващите са дадени следните указания:

1. В 3-дневен срок да бъде поставена нова обезопасителна мрежа, по указан от инженер-конструктор начин, която да обхваща цялата фасада на сградата към [улица] страничните, перпендикулярни на уличната регулационна линия фасади;
2. В 30-дневен срок от получаване на протокола да бъде извършена аварийна консервация на застрашените от унищожаване елементи по фасадата;
3. В 30-дневен срок от получаване на протокола да бъде извършено покриване на сградата, с цел преустановяване на навлизане на вода във вътрешността ѝ. Всички прозорци и отвори да бъдат обезопасени по подходящ начин, с оглед преустановяване на по-нататъшно увреждане на сградата, както и недопускане на проникване на атмосферни води и възпрепятстване на достъпа на случайни хора.

Указано е дейностите по т.2 и т.3 да се извършат след съгласуване на документацията по реда на чл.84 ЗКН под ръководството на лицензирани лица в зависимост от спецификата на необходимите мероприятия.

Така съставеният протокол с обективирани в него указания, е изпратен до оспорващото дружество с писмо изх.№ Към САГ16-ТК00-774-/15/ от 07.04.2020г. на главния архитект на СО /л.49/, получено от [фирма] на 08.05.2020г., съгласно известие за доставяне на л.50 по делото.

Съгласно Констативен протокол № САГ16-ТК00-774/09.09.2020г. /л.52/ след извършена проверка в деловодството на НАГ е установено, че няма постъпили възражения по констативния протокол. Предвид това до оспорващото дружество е изпратена покана за доброволно изпълнение с изх.№ СОА20-ВК66-8201-/1/ от 12.10.2020г. /л.54-55/, с която дружеството е поканено да изпълни доброволно дадените с констативния протокол указания в 14-дневен срок от получаването ѝ. Поканата е получена от дружеството на 03.12.2020г. /разписка на л.53/.

След получаването ѝ, на 17.12.2020г. дружеството е подало молба, заведена с вх.№ СОА20-ВК66-8201-/2/ по описа на Столична община /л.23-24/, с която е поискало прекратяване на образуваното производство с поканата за доброволно изпълнение на основание чл.281, ал.1, т.7 и т.8 АПК, тъй като в соченото изпълнително основание не е посочен орган по изпълнението, правомощията за издаване на предписания по чл.72, ал.3 ЗКН се упражняват съвместно и образуването на изпълнително производство с

взискател и орган по изпълнението само Столична община противоречи на чл.271, ал.1, т.1 и чл.274, ал.1 АПК вр. чл.72, ал.3 ЗКН. На следващо място е посочено, че съставеният констативен протокол от 06.03.2020г. е доказателство за установяване на факти в производството по чл.72, ал.3 ЗКН, но не се ползва с изпълнителна сила и не е изпълнително основание по чл.268 АПК, поради което не подлежи на изпълнение – доброволно или принудително. На трето място се сочи, че със Заповед № РД-09-50-412/11.06.2004г. на главния архитект на С. е одобрен проект за изменение на плана за регулация на м.„Центъра“, кв.428 за промяна отреждането на УПИ II-за ОДЗ в УПИ II-4 „за хотел“, изменение на плана за застрояване и работен устройствен план /РУП/. Одобреният ПУП предвижда за УПИ II-4 „за хотел“ застрояване на 1, 6 и 7 етажа, свързано с УПИ I-3 и УПИ III-5 при покриване на съществуващите сгради в тези имоти и „вграждане“ на сградата – паметник на културата в новия строеж, със запазване на северната ѝ фасада и интегриране в новата сграда. Планът се сочи, че е съгласуван с НИНКН като върху копие от одобрения РУП е издадена виза за проектиране на „Сграда със смесено предназначение и консервация, реставрация и реконструкция на НКЦ“.

Предвид липсата на произнасяне по това искане дружеството е сезирало Административен съд София-град с жалба срещу бездействие на кмета на СО като орган по изпълнението, да се произнесе по искане вх.№ СОА20-ВК66-8201-/2/ от 17.12.2020г. за прекратяване на изпълнителното производство за изпълнение на Констативен протокол № 08-00-128/06.03.2020г., на основание чл.282, ал.1, т.7 и т.8 АПК. По жалбата е образувано адм.д. № 482/2021г., производството по което е приключило с постановяването на окончателно като неподлежащо на обжалване Решение № 495/29.01.2021г., с което на основание чл.298 АПК е отменено като незаконосъобразно оспореното бездействие и е задължен кметът на СО да се произнесе по така подаденото искане в 7-дневен срок от съобщаване на решението.

На 03.02.2021г. от дружеството в СО е заведено писмо, съгласно което е поставена обезопасителна мрежа и дървени плоскости, с цел затваряне и възпрепятстване на достъпа на всички врати и прозорци, както и е изградена метална козирка, която предпазва периметъра на тротоара.

С писмо изх.№ Към САГ16-ТК00-774-/54/ от 05.02.2021г. на главния архитект на СО /л.65/, дружеството е уведомено, че при извършена от длъжностни лица в НАГ-СО проверка на 02.02.2021г. е установено, че предприетите дейности до голяма степен предпазват преминаващите граждани и коли от падащи части от сградата, но не са установени дейности, които да преустановят рушенето на недвижимата културна ценност – поставената мрежа покрива периферията на сградата, което създава опасност от срутването на неукрепените ограждащи – фасадни стени, тъй като част от тях поемат тежестта на мрежата, особено при ветрово натоварване; не е извършено покриване на сградата, което да спре проникващите атмосферни води, което води до компрометиране на сградата, а при отрицателни температури деструкцията е още по-голяма; не са установени дейности по консервация на застрашените елементи по фасадата, консервацията на пластичната украса /рустицирана мазилка и фриз с растителни елементи на първи етаж, широки рамки около отворите с ключови камъни и маски, изнесен главен корниз с конзоли/ от съществена важност за запазване автентичността на недвижимата културна ценност, предписани с Констативен протокол № 08-00-128/06.03.2020г. С оглед тези констатации е указано, че съгласно разпоредбите на ЗКН Столична община ще пристъпи към принудително изпълнение

на предписанията.

Във връзка с Решение № 495/29.01.2021г., постановено по адм.д.№ 482/2021г. по описа на Административен съд София-град е постановен оспореният в настоящото производство акт – писмо изх.№ СОА21-ДИ11-1424-/3/ от 17.02.2021г. на кмета на Столична община, обективизиращо отказ за прекратяване на образуваното изпълнително производство поради липса на сочените основания.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, съдът обуславя следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл.294 АПК на обжалване подлежат постановленията, действията и бездействията на органите по изпълнението. Според чл.271, ал.6 АПК органът по изпълнението се произнася с постановления. Доколкото в кодекса липсва легална дефиниция на понятието, за постановления следва да се възприемат всички произнасяния на органа по изпълнението по повод образуваното изпълнително производство. Следователно жалбата е насочена срещу подлежащ на оспорване акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно. Тъй като липсват доказателства за съобщаване на акта на жалбоподателя, а освен това в него не е посочен редът и сроковете за обжалване, следва да се приеме и че е спазен преклузивният срок, регламентиран в чл.296, ал.1 АПК.

Предвид това жалбата е допустима, а разгледана по същество – неоснователна, по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.267 АПК на изпълнение по реда на този дял /Дял пети АПК/ подлежат изискуемите задължения, породени от изпълнителните основания, предвидени в този кодекс или в друг закон, а според чл.268 АПК изпълнителни основания са влезлите в сила или подлежащи на предварително изпълнение индивидуални или общи административни актове; решения, определения и разпореждания на административните съдилища; споразумения пред административните органи или пред съда. Орган по изпълнението според чл.271, ал.1, т.1 АПК за изпълнение срещу граждани и организации е административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган.

Неоснователно намира съдът възражението на оспорващия, че в случая липсва годно изпълнително основание. Дадените указания по чл.72, ал.3 ЗКН, предвид обстоятелството, че представляват изявление на длъжностно лице – административен орган, с което се създават задължения за адресата им, представляват индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, обратно на твърденията на жалбоподателя. В този смисъл е и съдебната практика – така напр. Решение № 2210/11.02.2020г., постановено по адм. дело № 13414/2018г. по описа на Върховния административен съд, III-то отд., в което се прави изрично разграничение между двете производства – това по чл.72 и това по чл.73 ЗКН. Дадените указания са обективизирани в Констативен протокол № 08-00-128/06.03.2020г., като видно от доказателствата по делото той е съобщен на оспорващото дружество на 08.05.2020г. /известие за доставяне на л.50 по делото/. Като индивидуален административен акт протоколът подлежи на обжалване по реда на чл.145 и сл. АПК в срока по чл.149, ал.1 АПК – 14-дневен от уведомяването. Доколкото в него не се съдържа указание за реда и срока за обжалването му следва да се приложи удълженият срок по чл.140, ал.1 АПК – двумесечен от съобщаването. В случая този срок е изтекъл на 08.07.2020г. като по делото липсват доказателства и не се твърди от оспорващия да е упражнил правото си

на жалба срещу него. Предвид това са преклудирани всички възражения досежно неговата законосъобразност, които освен това не могат да бъдат разгледани в настоящото производство, тъй като инцидентният съдебен контрол, регламентиран в чл.17, ал.2 ГПК, е недопустим в съдебно-административния процес. Аналогична разпоредба в процесуалните закони в областта на административното право не е налице, защото възможността за съдебен контрол за действителност на административните актове е предвидена изрично като безсрочна в чл.149, ал.5 АПК. Освен това, жалбоподателят разполага и с възможността да предяви иска по чл.292 АПК.

Като произтичащи от влязъл в сила индивидуален административен акт разпоредените с КП № 08-00-128/06.03.2020г. задължения подлежат на изпълнение по реда на Дял пети АПК с оглед липсата на предприето доброволно изпълнение – видно от доказателствата по делото е извършено частично такова.

Неоснователно намира съдът и възражението по отношение на извършените от кмета на СО действия по изпълнението. Както се посочи по-горе, според разпоредбата на чл.271, ал.1, т.1 АПК орган по изпълнението за изпълнение срещу граждани и организации е административният орган, който е издал или е трябвало да издаде административния акт, освен ако в изпълнителното основание или в закона е посочен друг орган. Подлежащите на изпълнение предписания са обективирани в протокол, съставен от длъжностни лица на СО и МК на основание чл.72, ал.3 ЗКН. Органът, който следва да извърши необходимите действия по изпълнението им, в случай на неизпълнение е посочен в ал.4 на с.р. и това е общината, респ. кметът като неин представляващ е издател на постановленията във връзка с изпълнението. Следователно актът, предмет на оспорване по настоящото дело е издаден от компетентен орган.

Случаите, в които изпълнителното производство се прекратява са изчерпателно регламентирани в чл.282, ал.1 АПК, като според т.7 изпълнението се прекратява поради фактическа или правна невъзможност за изпълнението му, а според т.8 поради други безспорни обстоятелства, установени с писмени доказателства.

От изложените в жалбата твърдения и приложените по делото доказателства категорично не може да бъде направен извод за наличие на основанията по т.7. Всички доводи на оспорващия касаят естеството на акта, предмет на изпълнение, съображения във връзка, с което бяха изложени по-горе.

Не се установява и наличието на други обстоятелства, които обуславят прекратяване на изпълнението. Влезлият в сила ПУП, променящ отреждането на имота и предвиждащ свързано застрояване между него и други имоти и съгласуваният с МК проект, както е посочил и органът по изпълнението в обжалваното постановление, не представлява обстоятелство, преграждащо изпълнението на акта, още повече, че с проекта се предвижда „вграждане“ на съществуващата сграда – недвижима културна ценност в новия строеж и интегриране в новата сграда, както сам сочи жалбоподателят. Неизвършването на дадените задължителни предписания по аварийно укрепване на недвижимата културна ценност от друга страна, биха предположили невъзможност за изпълнение на проекта.

По изложените съображения съдът намери оспорения акт за

законосъобразен, съответно жалбата срещу него се явява неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното и на основание чл.294, вр. чл.298, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу изричен отказ на кмета на Столична община, обективиран в писмо изх.№ СОА21-ДИ11-1424-/3/ от 17.02.2021г. за прекратяване на производството по принудително изпълнение на Констативен протокол № 08-00-128/06.03.2020г.

Решението е окончателно на основание чл.298, ал.4 АПК и не подлежи на обжалване.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: